

Espanya divisible

written by Josep Sort | 31 de març de 2016

Les declaracions del senyor Miquel Iceta, segons les qual s'apuntava a la, segons ell, *via canadenc* mereixen una reflexió. En primer lloc, cal explicar què s'entén per aquest concepte. Procedeix de l'anomenada Llei de la Claredat, o *Clarity Bill*, aprovada l'any 2000 pel Parlament del Canadà, i estableix quines han de ser les condicions en virtut de les qual el govern federal del Canadà s'asseurà a negociar amb un província del país que en virtut d'una majoria clara i en resposta a una pregunta referendària clara, és a dir que contempli la separació total respecte el Canadà, vulgui separar-se'n. No concreta, però, l'esmentada llei, què entén per majoria clara, ni la quantifica. Cal dir, a més, que aquesta llei és ordinària, no constitucional, de manera que una majoria parlamentària contrària la podria derogar o modificar.

L'origen d'aquesta Llei, diguem-ho, es remunta al referèndum d'autodeterminació que es va celebrar al Quebec el mes d'octubre del 1995. Llavors els partidaris del no a la sobirania, que inicialment se les prometien molt felices, van guanyar per un estretíssim marge de vots: 50.58% votaren pel No i 49.42% pel Sí a la Independència. I naturalment, malgrat la victòria, als federalistes els va agafar la por al cos, perquè ells pensaven que guanyarien de carrer, com ja havia passat en l'anterior referèndum del 1980 (59,56% pel No/40.44% pel Sí), i es van trobar que quasi perden.

Llavors van decidir fer una consulta jurídica a la Cort Suprema del Canadà, tot adreçant-li un seguit de preguntes sobre el dret del Quebec a la secessió unilateral segons l'ordenament constitucional canadenc, l'ordenament internacional, i sobre l'eventualitat d'un conflicte entre ambdós ordenaments sobre aquesta qüestió.

Clarament, les preguntes estaven formulades de forma capciosa, perquè pràcticament ja assenyalaven quina havia de ser el sentit de la resposta. Però l'alt tribunal canadenc, no es va deixar prendre per un enquestat de carrer, i quan el 1998 va emetre la seva resposta, va deixar el govern federal i els federalistes amb la boca oberta.

Concretament, el tribunal opinava que en el cas que el Quebec es posicionés de forma clara i per una majoria clara a favor de la Independència, el govern federal i la resta de províncies canadenques estaven obligades a negociar de bona fe amb el Quebec. En conseqüència, el tribunal reconeixia el caràcter divisible del Canadà i també advertia sobre els intents d'entorpir o aturar la negociació. Va ser en base a aquesta opinió, que el govern federal va aprovar la famosa llei abans esmentada.

És particularment interessant, en aquest sentit, l'opinió d'Stéphane Dion, l'inspirador de la Llei de la Claredat, al respecte. Dion, naturalment, partidari del federalisme i acèrrim opositor de la independència, declarà el següent:

aquest país ha acceptat que és divisible, i cap força política del Canadà vol mantenir els quebequesos en el país en contra de la seva voluntat expressada clarament. Això ho sé. Sé que aquest no és el cas en altres països. Diverses democràcies força respectables diuen que són indivisibles. Bé, em sento orgullós del meu país, perquè la seva unitat està basada en una adhesió mútua; sabem que no tindrem un país sense un consens mutu.

En quina democràcia, "força respectable", penseu que estava pensant el senyor Dion? S'accepten respostes...

Tornem a Catalunya. ¿Vol dir, doncs, que el senyor Iceta, partidari de la via canadenca, accepta la possibilitat que Catalunya sigui independent si ho aprova seguint les condicions establertes per la legislació canadenca i després

d'una negociació de bona fe? Si la resposta és que sí, ho celebraré.

Tanmateix, cap dels partits del búnquer espanyolista contemplen aquest escenari.

El seu tancament és total i absolut. La independència, ni com a hipòtesi ni res que s'hi assembli. La veritat, és que jo estaria més tranquil si, a banda del senyor Iceta, els seus companys a Madrid, també s'apuntessin a la via canadenc, i acceptessin doncs, que el resultat de la negociació bilateral de bona fe, pogués concloure en la Independència de Catalunya. Començant pels seus companys del taller d'ebenisteria del carrer Ferraz. Sí home, aquells que fan anar dia sí i dia també el ribot.

Si els ribotaires es fessin canadencs potser encara... però em temo que ni els de Ferraz, ni els de Gènova, ni tampoc, és clar, els naranjitos estan pel tema. I quant als podemites, no té gaire interès, perquè ells sols no poden fer res, més que marejar la perdiu o vendre gat per llebre. Oi senyor Domènech (on és el grup parlamentari català que tan prometia? A la panxa del bou?).